C/2025/2983

2025.5.27.

A BIZOTTSÁG KÖZLEMÉNYE

Iránymutatás az (EU) 2023/2413 irányelvvel módosított, a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának előmozdításáról szóló (EU) 2018/2001 irányelv 22a., 22b. és 25. cikkében megállapított, a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagoknak az ipari és a közlekedési ágazatban történő használatára vonatkozó célértékekhez

(C/2025/2983)

Tartalomjegyzék

Oldal

1. Bevezetés 2
2. A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó, 22a. cikk szerinti célérték alkalmazási köre ... 3
3. A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó célérték és a 3. cikkben meghatározott, a megújuló energiára vonatkozó átfogó uniós célkitűzés közötti kapcsolat 7
4. 22b. cikk 8
5. A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó, a 25. cikkben szereplő célérték 8

1. **Bevezetés**

Az (EU) 2018/2001 európai parlamenti és tanácsi irányelvet ([1]) módosító (EU) 2023/2413 európai parlamenti és tanácsi irányelv ([2]) 2023. november 20-án lépett hatályba. A módosító irányelv módosításokat vezet be a megújuló energiát 2030-ig és azt követően szabályozó jogi keretbe. Ez az iránymutatás a megújulóenergia-irányelv 2023-ban módosított legutóbbi változatára „felülvizsgált megújulóenergia-irányelvként" vagy „felülvizsgált irányelvként" hivatkozik.

A felülvizsgált megújulóenergia-irányelv az európai zöld megállapodás és a REPowerEU sarokköve az éghajlatváltozás elleni küzdelemre és az Unió Oroszországtól való energiafüggőségének csökkentésére irányuló uniós törekvés megvalósítása érdekében. Jelentősen növeli a megújuló energiára vonatkozó ambíciószintet, nemcsak azáltal, hogy a 2030-ig együttesen elérendő, a megújuló energiára vonatkozó kötelező uniós célértéket 32 %-ról 42,5 %-ra emeli (törekedve a 45 % elérésére), hanem azáltal is, hogy kiegészíti és megerősíti a különböző ágazatokban, többek között az iparban elérendő, megújuló energiaforrásokra vonatkozó részcélokat.

Az ipar az Unió energiafogyasztásának mintegy 25 %-áért felelős ([3]), és jelentős mértékben használ fosszilis tüzelőanyagokat, különösen fűtési és hűtési célokra. Ezenkívül a fosszilis tüzelőanyagokat alapanyagként használják fel ipari termékek, például műtrágyák, vegyi anyagok vagy acél előállításához. Tekintettel arra, hogy az uniós energiafogyasztás jelentős hányadáért az ipar felel, a megújuló energiával kapcsolatos célkitűzések eléréséhez Unió-szerte jelentősen növelni kell a megújuló energia térnyerését ebben az ágazatban. Ezenkívül a ma meghozott ipari beruházási döntések meghatározzák az ágazat által figyelembe vehető jövőbeli ipari folyamatokat és energetikai lehetőségeket, ezért fontos, hogy ezek a beruházási döntések időtállóak legyenek, és elkerülhető legyen a meg nem térülő eszközök létrejötte (a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv (59) preambulumbekezdése).

A felülvizsgált megújulóenergia-irányelv két konkrét rendelkezést tartalmaz (22a. és 22b. cikk), amelyek a megújuló energia ipari ágazaton belüli általános elterjesztésére összpontosítanak. Ösztönzőket és kötelezettségeket ír elő a tagállamok számára annak biztosítása érdekében, hogy iparuk áttérhessen a fosszilis tüzelőanyagok helyett megújuló energiát, például nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokat üzemanyagként vagy alapanyagként használó termelési folyamatokra. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv a 2. cikk 36. pontjába bevezeti a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok új fogalommeghatározását, amely a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok valamennyi felhasználását magában foglalja, és nem csak a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok közlekedési célú üzemanyagként való felhasználását, amint az a 2018. évi megújulóenergia-irányelvben szereplő előző fogalommeghatározás esetében történt.

A megújuló energiaforrások ipari ágazaton belüli részarányának növelésére vonatkozó indikatív célérték mellett a 22a. cikk előírja a tagállamok számára annak biztosítását, hogy a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok részben felváltsák a fosszilis tüzelőanyagokkal egyenértékű, végsőenergia-termelésre és nem energetikai célokra felhasznált üzemanyagokat ipari ágazatukban. E kötelezettség célja, hogy előmozdítsa a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok ipari célú használata piacának kialakítását, amelyre azért van szükség, mert a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok jelenleg drágábbak, mint az azokkal egyenértékű, fosszilis alapú üzemanyagok, és nem valószínű, hogy azokat kizárólag piaci feltételek mellett, szabályozási beavatkozás nélkül állítsák elő és értékesítsék. A felülvizsgált megújulóenergia-irányelv lehetőséget biztosít a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó célérték csökkentésére a tagállamokban, feltéve, hogy teljesülnek a 22b. cikkben meghatározott feltételek.

A felülvizsgált megújulóenergia-irányelvnek — többek között a 22a. és 22b. cikknek – való megfeleléshez szükséges rendelkezések átültetésének általános határideje 2025. május 21.

Az irányelv továbbá kötelező célértékeket állapít meg a közlekedési ágazatra vonatkozóan. A megújuló energiának a közlekedési ágazaton belüli 29 %-os részarányára vagy a közlekedési célú üzemanyagok kibocsátásintenzitásának 2030-ig történő 14,5 %-os csökkentésére vonatkozó átfogó célok elérése mellett a tagállamoknak legalább 1 %-ra kell növelniük a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok részarányát. A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok ezenkívül hozzájárulnak a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra és a fejlett bioüzemanyagokra vonatkozó 5,5 %-os együttes célérték eléréséhez. Az irányelv továbbá szabályokat állapít meg arra vonatkozóan, hogy a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok hogyan járulnak hozzá a célértékek eléréséhez, és hogy a tagállamoknak hogyan kell előmozdítaniuk a megújuló energia közlekedésben való használatát az üzemanyag-forgalmazókra vonatkozó kötelezettség révén.

Ez a közlemény pusztán iránymutatásként szolgál a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv átültetéséhez és végrehajtásához. Nem biztosít értelmezést más jogi aktusokkal összefüggésben.

([1]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/2001 irányelve (2018. december 11.) a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának előmozdításáról (HL L 328., 2018.12.21., 82. o.).

([2]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2023/2413 irányelve (2023. október 18.) az (EU) 2018/2001 irányelvnek, az (EU) 2018/1999 rendeletnek és a 98/70/EK irányelvnek a megújuló energiaforrásokból előállított energia előmozdítása tekintetében történő módosításáról, valamint az (EU) 2015/652 tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L, 2023/2413, 2023.10.31., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2023/2413/oj).

([3]) Ez az arány meghaladja a 30 %-ot, kombinálva a végsőenergia-fogyasztást és a nem energiafogyasztást.

Csak magának az uniós jogszabálynak a szövege bír joghatással. A jog bármilyen hiteles értelmezését az irányelv szövegéből és közvetlenül a Bíróság határozataiból kell levezetni.

2. **A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó, 22a. cikk szerinti célérték alkalmazási köre**

A felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 22a. cikke kimondja, hogy „*A tagállamok biztosítják, hogy a végsőenergia-termelésre és a nem energetikai célokra felhasznált, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok részaránya 2030-ra az iparban végsőenergia-termelésre és nem energetikai célokra felhasznált hidrogén legalább 42 %-a, 2035-re 60 %-a legyen.*"

A 22a. cikkben meghatározott, az iparban használt nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó új kötelező célérték alkalmazási körét illetően a következő alszakaszok a következő fogalmakat pontosítják: i. az ipar fogalma (2.1. szakasz), ii. a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó célérték címzettjei (2.2. szakasz), iii. a számláló kiszámítása (2.3. szakasz) és iv. a nevező kiszámítása a célértéknek való megfelelés céljából (2.4. szakasz).

2.1. *Az ipar meghatározása*

A felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 2. cikkének 18a. pontja az ipart a következőképpen határozza meg: „*a gazdasági tevékenységeknek az 1893/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletben meghatározott statisztikai osztályozása (NACE Rev. 2.) B., C. és F. nemzetgazdasági ágába és J. nemzetgazdasági ágának (63) ágazatába tartozó vállalkozások és termékek.*" ([4]).

A B., C. és F. nemzetgazdasági ágba az „ásványinyersanyag-kitermelő ipar", a „feldolgozóipar" és az „építőipar" tartozik. A J. nemzetgazdasági ág (63) ágazata az információs szolgáltatási tevékenységeket foglalja magában. Ez utóbbi tevékenységek közül az adatközpontok jelentik a legnagyobb energiaigényű tevékenységet, és ezért kulcsfontosságú ágazat a 22a. cikkben foglalt indikatív célérték szempontjából. Az ipar fogalmának a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 2. cikkének 18a. pontja szerinti meghatározása túlmutat az Eurostat ipari végsőenergia-fogyasztásra vonatkozó iránymutatásainak hatályán, mivel kiterjed a J. nemzetgazdasági ág (63) ágazatára is, amely nem tartozik az Eurostat ipari energiafogyasztásról szóló iránymutatásainak hatálya alá. Az Eurostat iránymutatásai a B., C. és F. nemzetgazdasági ágakba tartozó ipar számára kötelező jelentéstételt írnak elő (a (41), (42) és (43) ágazat esetében önkéntes jelentéstétellel) ([5]). Az adatközpontok végsőenergia-fogyasztására vonatkozó kötelező jelentéstétel a szolgáltatások végsőenergia-fogyasztására vonatkozó iránymutatások hatálya alá tartozik ([6]). Az olajra és gázra vonatkozó statisztikai iránymutatások előírják az olaj és gáz nem energetikai célú ipari felhasználására vonatkozó adatok gyűjtését ([7]).

A finomítók az ipar fogalommeghatározása alá tartoznak (NACE Rev. 2. C. nemzetgazdasági ág). A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok használata és a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv szerinti különböző célértékekhez – nevezetesen a megújuló energia ipari és közlekedési célú használatának növelésére vonatkozó, a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 22a. és 25. cikke szerinti célértékekhez – való hozzájárulása tekintetében azonban különleges szerepet töltenek be. A finomítókban előállított üzemanyagok többségét közlekedési célú üzemanyagként használják fel, ezért azokat beszámítják a közlekedési ágazatban a megújuló energiaforrások elterjedésére vonatkozó célértékekbe. Vannak azonban olyan finomítók is, amelyek villamosenergia-termeléshez használt tüzelőanyagokat (azaz nehéz fűtőolajokat), a vegyipar számára olajtermékeket, sőt az alumínium-, acél- vagy műtrágyagyártásban használt szilárd anyagokat (például kokszot) állítanak elő. Emellett van néhány olyan finomítói termék, amelyeket közlekedési célú üzemanyagként és ipari termékként egyaránt használnak, mint például az MTBE (metil-terc-butil-éter) és a metanol.

A finomítói szintű hidrogénfelhasználás allokálására a folyamat végén a hidrogénnel előállított összes különböző termék alapján, az energiatartalom alapján, finomítói szinten pedig évente kerül sor. Mindez a melléktermékként előállított és a finomítón belül felhasznált hidrogén számításból történő kizárását követően történik. Ha a finomító esetében nem egyértelmű, hogy egy adott terméket a közlekedési ágazatban vagy ipari termékként használnak-e fel, a tagállamoknak uniós szintű adatokat kell használniuk a közlekedési célú üzemanyagként vagy ipari termékként felhasznált termékek arányának meghatározásához.

([4]) Az Európai Parlament és a Tanács 1893/2006/EK rendelete (2006. december 20.) a gazdasági tevékenységek statisztikai osztályozása NACE Rev. 2. rendszerének létrehozásáról és a 3037/90/EGK tanácsi rendelet, valamint egyes meghatározott statisztikai területekre vonatkozó EK-rendeletek módosításáról (HL L 393., 2006.12.30., 1. o.).

([5]) https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/energy-consumption-industry-reporting-instructions.pdf.

([6]) https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/energy-consumption-services-reporting-instructions.pdf.

([7]) https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/Natural_Gas_Questionnaire_Instructions.pdf és https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/Oil_Questionnaire_Instructions.pdf.

A finomítókban használt nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok ezért részben hozzájárulnak a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 25. cikke (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott, a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok közlekedési célú felhasználására vonatkozó célértékhez, részben pedig a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 22a. cikkében meghatározott, a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok ipari célú felhasználására vonatkozó célértékhez. A hozzájárulás aránya a közlekedésben és az iparban felhasznált finomítói termékek éves aránya alapján állapítható meg, oly módon, hogy az ne haladja meg az ipar számára allokált, finomítói szintű hidrogénfelhasználás mennyiségét.

A D. nemzetgazdasági ág (villamosenergia-, gáz-, hőellátás, légkondicionálás) nem tartozik ide. Ezért a központi erőművekben üzemanyagként felhasznált hidrogén vagy a kereskedelmi célú hőellátásra használt hidrogén nem tartozik a 22a. cikk hatálya alá, beleértve a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó célértéket is.

2022 januárja óta az energiastatisztikáról szóló rendelet ([8]) kiterjed a hidrogén termelésére és felhasználására, valamint 2024 januárja óta a hidrogén és más üzemanyagok közötti átalakulásokra vonatkozó adatgyűjtésre is. A hidrogén és más gázok keverékei még nem szerepelnek az Eurostat hidrogénre vonatkozó jelentéstételi iránymutatásaiban ([9]).

A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok ipari használatára vonatkozó célérték kiszámításához fontos, hogy az ipari folyamatokban felhasznált és keverék formájában szállított hidrogént figyelembe vegyék az iparban felhasznált, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok mennyiségének kiszámításakor: különösen a vegyi anyagok előállításához alapanyagként használt szintézisgázban (hidrogén és szén-monoxid keveréke) lévő hidrogént, valamint az ammónia előállításához alapanyagként használt hidrogén és nitrogén (N_2) keverékében lévő hidrogént.

A nemzeti statisztikák már gyűjtenek önkéntes alapon adatokat a hidrogénről, bár a jelentéstételi kötelezettség csak 2024-től alkalmazandó. Az Eurostat hidrogénre vonatkozó jelentéstételi utasításai ([10]) jelenleg lehetővé teszik az ammóniafogyasztás önkéntes jelentését, és még nem tartalmazzák a metanolra vonatkozó önkéntes jelentéstételt. Mind az ammónia, mind a metanol a hidrogén származékai, és ezekkel kapcsolatban már most is ösztönzik a tagállamok általi önkéntes jelentéstételt.

A Bizottság a Short Assessment of Renewable Energy Sources (SHARES) ([11]) eszközön keresztül a lehető leghamarabb támogatni fogja a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok ipari hidrogénhasználaton belüli részarányának nyomon követését.

2.2. *A tagállamoknak címzett kötelezettség*

A felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 22a. cikkében foglalt, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó célérték a tagállamokra alkalmazandó, ami azt jelenti, hogy a tagállamok felelőssége annak biztosítása, hogy a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok hozzájárulása elérje a célértéket. Ez egyértelmű a 22a. cikk szövegéből, és a következő két okkal magyarázható: először is, a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagoknak jelenleg nincs piaca, mivel a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok előállítása korlátozott, és azok még mindig viszonylag drágák az azokkal egyenértékű, fosszilis alapú üzemanyagokhoz képest. Következésképpen uniós és nemzeti szintű szabályozási ösztönzőkre van szükség ahhoz, hogy a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok az ipar rendelkezésére álljanak, és előmozdítsák e termékek piacának létrehozását. A tagállamoknak nemzeti körülményeiknek megfelelően kell kialakítaniuk a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok ipari használatára vonatkozó célérték elérését célzó intézkedéseket, figyelembe véve a különböző ágazatokban a hidrogénhasználat különböző szintjeit, valamint azt, hogy a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok bizonyos ipari fogyasztók számára való rendelkezésre állása hogyan támogathatja a megújuló energiaforrásokon alapuló termelési folyamatokra való átállást. Másodszor, az iparban felhasznált hidrogén mennyisége és az ipari hidrogénhasználók száma tagállamonként jelentősen eltérő. Következésképpen a tagállamok saját egyedi körülményeikhez igazíthatják szakpolitikáikat, és biztosíthatják, hogy e kötelezettség végrehajtása során egyenlő versenyfeltételeket biztosítsanak a hidrogénhasználók számára.

A kötelezettség ezért nem vonatkozik közvetlenül a hidrogénhasználókra. Ez nem zárja ki, hogy a tagállamok a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok felhasználására vonatkozó kötelező kvótákat határozzanak meg a célérték eléréséhez szükséges egyik lehetséges intézkedésként. Ilyen esetben fontos, hogy a tagállamok figyelembe vegyék, hogy a kötelező kvóták milyen hatást gyakorolhatnak az ipari hidrogénhasználók versenyképességére. Azok a kvóták, amelyeket nem támasztanak alá megfelelő szabályozási intézkedések és állami támogatásnak megfelelő támogatási mechanizmusok a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok és a fosszilis alapú üzemanyagok közötti költségkülönbség ellensúlyozására, kibocsátásáthelyezéshez és a fosszilis alapú hidrogénnel előállított termékek további EU-n belüli vagy EU-n kívüli behozatalához vezethetnek. Ez ellentétes lenne a 22a. cikknek az Unió ipari ágazatának dekarbonizációjával kapcsolatos célkitűzésével. Ezenkívül valamennyi nemzeti végrehajtási intézkedést az EUMSZ és különösen annak 28. cikkének sérelme nélkül kell kialakítani.

([8]) A Bizottság (EU) 2022/132 rendelete (2022. január 28.) az energiastatisztikáról szóló 1099/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az éves, a havi és a rövid határidős havonkénti energiastatisztika aktualizálásának végrehajtása tekintetében történő módosításáról (HL L 20., 2022.1.31., 208. o.) és a Bizottság (EU) 2024/264 rendelete (2024. január 17.) az energiastatisztikáról szóló 1099/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az éves, a havi és a rövid határidős havonkénti energiastatisztika aktualizálásának végrehajtása tekintetében történő módosításáról (HL L 2024/264, 2024.1.18., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/264/oj).

([9]) Ebben az esetben a keverék egyszerűen hidrogénből és egy vagy több kémiai összetevőből áll, amelyek kémiailag nem kapcsolódnak egymáshoz.

([10]) Lásd a 8. lábjegyzetet.

([11]) Az EUROSTAT által kifejlesztett, a megújuló energiaforrások rövid értékelésére szolgáló eszköz (SHARES) a megújuló energiaforrásokból előállított energia részarányának harmonizált kiszámítására összpontosít.

2.3. *A számláló kiszámítása*

A 22a. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerint „*a számláló kiszámításához az ipari ágazatban végsőenergia-termelésre és nem energetikai célokra felhasznált, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok energiatartalmát kell figyelembe venni, kivéve a hagyományos közlekedési üzemanyagok és bioüzemanyagok előállításához köztes termékként felhasznált, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokat*”.

Így a számláló kiszámításakor csak a megújuló hidrogént és származékait lehet figyelembe venni – energiatartalmuk alapján –, amelyek a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagoknak a felülvizsgált megújulóenergia-irányelvben szereplő fogalommeghatározása alá tartoznak ([12]). A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok közé tartozik a megújuló hidrogén és származékai, amelyek megfelelnek a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 2. cikkének 36. pontjában szereplő fogalommeghatározásnak és a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokról szóló felhatalmazáson alapuló jogi aktusoknak ([13]). A számláló kiszámításának alkalmazásának a származékok a hidrogén közvetlen származékaiként nyert, azaz a hidrogén és más molekulák közötti kémiai kapcsolatból származó termékek. Azok a termékek, amelyek hidrogént tartalmaznak, de nem a hidrogén közvetlen származékai (pl. műtrágyák) vagy redukálószerként hidrogén felhasználásával előállított termékek (pl. direkt módon redukált vas ([14])) nem minősülnek nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagoknak.

Az (1) bekezdés b) pontja „az ipari ágazatban felhasznált, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra” hivatkozik, ezért a 22a. cikkben meghatározott, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó célérték „felhasználási” célérték. Ez azt jelenti, hogy a nem biológiai eredetű megújuló energiaforrásokat annak a tagállamnak a számlálójában kell figyelembe venni, ahol azokat az ipari ágazatban végső formájukban felhasználják. A megújuló hidrogén származékainak minősülő nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok esetében az előállításukhoz felhasznált megújuló hidrogént nem lehet figyelembe venni az előállító tagállam számlálójában ([15]) (függetlenül attól, hogy ez ugyanaz a tagállam, ahol a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokat felhasználják, vagy egy másik). Ennek következtében egy olyan helyzetben, amikor bizonyos nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokat (pl. megújuló ammóniát) állítanak elő valamely tagállamban, majd azokat egy másik tagállamba exportálják, az importáló tagállam a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokat figyelembe veheti a számlálóban az ipari felhasználásra vonatkozó célértékben, míg az exportáló tagállam a számlálóban nem vehetné figyelembe az előállításához felhasznált megújuló hidrogént.

Az Unió összekapcsolt gázinfrastruktúrájába betáplált nem biológiai eredetű megújuló hidrogén nyomon követése céljából a megújulóenergia-irányelv 30. cikkével összhangban tömegmérleg-rendszert lehet alkalmazni, feltéve, hogy a fogyasztó fizikailag elválasztja a hidrogént a gázkeveréktől. A hidrogén fenntarthatósági és üvegházhatásúgázkibocsátás-megtakarítási jellemzőinek a földgázhoz való hozzárendelése nem lehetséges a megújuló hidrogén és a gázkeverék ilyen fizikai elkülönítése nélkül. Ettől eltekintve a tömegmérleg-rendszerre ugyanazok a szabályok vonatkoznak. A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok releváns mennyiségét a megújulóenergia-irányelv 31a. cikkével összhangban kell bevinni az uniós adatbázisba.

([12]) A felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 2. cikkének 36. pontjában szereplő fogalommeghatározás szerint a „nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok”: olyan folyékony és gáznemű üzemanyagok, amelyek energiatartalma a biomasszától eltérő, megújuló energiaforrásokból származik”.

([13]) A Bizottság (EU) 2023/1184 felhatalmazáson alapuló rendelete (2023. február 10.) az (EU) 2018/2001 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a nem biológiai eredetű, folyékony vagy gáznemű, megújuló energiaforrásokból származó közlekedési célú üzemanyagok előállítására vonatkozóan részletes szabályokat meghatározó uniós módszertan létrehozásával történő kiegészítéséről, C/2023/1087, HL L 157, 2023.6.20., 11. o., valamint a Bizottság (EU) 2023/1185 felhatalmazáson alapuló rendelete (2023. február 10.) az (EU) 2018/2001 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a széntartalom újrahasznosításával nyert üzemanyagok révén elért üvegházhatásúgázkibocsátás-megtakarítás minimális küszöbértékének megállapítása, valamint a nem biológiai eredetű, folyékony vagy gáznemű, megújuló energiaforrásokból származó közlekedési célú üzemanyagok és a széntartalom újrahasznosításával nyert üzemanyagok révén elért üvegházhatásúgázkibocsátás-megtakarítás meghatározására szolgáló módszertan megállapítása útján történő kiegészítéséről, C/2023/1086, HL L 157, 2023.6.20., 20. o.

([14]) Megjegyzendő, hogy a direkt redukciós (DRI) eljárással történő acélgyártás esetében a vas direkt redukálásához redukálószerként használt megújuló hidrogén az ipari ágazatban használt nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagnak minősülne. A vas megújuló hidrogén felhasználásával történő direkt redukciójából származó nyersvas nem tekinthető nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagnak.

([15]) Kivéve, ha a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 7. cikkének (1) bekezdésének megfelelően a tagállamok „egyedi együttműködési megállapodás útján megállapod(hat)nak arról, hogy az egyik tagállamban felhasznált, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok összességét vagy azok egy részét az említett üzemanyagok előállításának helye szerinti tagállamban beszámítják a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a bruttó végső energiafogyasztásban képviselt részarányába. Annak nyomon követése érdekében, hogy ugyanazt a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagot nem számítják-e be az előállítás helye szerinti tagállamban és a felhasználás helye szerinti tagállamban is, valamint a beszámított mennyiség rögzítése érdekében a tagállamok értesítik a Bizottságot valamennyi ilyen együttműködési megállapodásról. Az ilyen együttműködési megállapodásnak tartalmaznia kell a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok beszámítandó mennyiségét összesen és tagállamonként, valamint az együttműködési megállapodás hatálybalépésének tervezett időpontját.”

A finomítókban – többek között köztes termékként – a hagyományos közlekedési célú üzemanyagok ([16]) és bioüzemanyagok ([17]) előállítására használt nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok nem számítanak bele a 22a. cikk szerinti, ipari felhasználásra vonatkozó célértékbe, hanem a 25. cikk szerinti, a közlekedési célú felhasználásra vonatkozó célértékbe (lásd alább). Az ipari ágazatban felhasznált ipari termékek előállításához a finomítókban felhasznált nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok azonban beszámíthatók az ipari felhasználásra vonatkozó célértékbe.

A melléktermékként előállított és a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok fogalommeghatározásának megfelelő hidrogén ([18]) figyelembe vehető a számlálóban.

2.4. *A nevező kiszámítása*

A 22a. cikk (1) bekezdése ötödik albekezdésének a) pontja előírja, hogy „*a nevező kiszámításához a végsőenergia-termelésre és nem energetikai célokra felhasznált hidrogén energiatartalmát kell figyelembe venni, kivéve a következőket: i. a hagyományos közlekedési üzemanyagok és bioüzemanyagok előállításához köztes termékként felhasznált hidrogén, ii. az ipari maradékgáz dekarbonizálásával előállított hidrogén, amelyet azon gáz helyettesítésére használnak, amelyből előállították, iii. ipari létesítményekben melléktermékként előállított vagy melléktermékekből származó hidrogén*”.

Bár ez a bekezdés a végsőenergia-termelésre és a nem energetikai célokra felhasznált hidrogént említi anélkül, hogy megemlítené azt az ágazatot, amelyben azt felhasználják, az (1) bekezdés ötödik albekezdéséből egyértelműen kitűnik, hogy a nevező csak az ipari ágazatban felhasznált hidrogénre vonatkozik, és azt a célt tűzi ki, hogy a „*nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok részaránya 2030-ra az iparban végsőenergia-termelésre és nem energetikai célokra felhasznált hidrogén legalább 42 %-a […] legyen*”. Ezért a nevező csak a 2. cikk 18a. pontjában meghatározott, ipari ágazatban felhasznált hidrogént foglalja magában, az összes ágazatban felhasznált hidrogént nem.

Ezenkívül a nevező nem különbözteti meg a hidrogéntermelés energiaforrását, és magában foglalja az összes különböző módon előállított hidrogént. Magában foglalja a keverék részeként szándékosan felhasznált hidrogént is, például a hidrogénnek a szintézisgázban (a vegyiparban használt hidrogén és szén-monoxid keverékében) képviselt részarányát, vagy a nitrogénnel (N2) ammónia előállítása céljából alkotott keverékben lévő hidrogén arányát.

A 22a. cikk (1) bekezdése ötödik albekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy a nevezőből ki kell zárni az ipari hidrogénfogyasztás alábbi három esetét:

i) „*a hagyományos közlekedési üzemanyagok és bioüzemanyagok előállításához köztes termékként felhasznált hidrogén*”. Ez magában foglal minden olyan hidrogént, amelyet a közlekedési célú üzemanyagok és bioüzemanyagok kéntelenítésére vagy hidrogénezésére használnak fel. Ez a kizárás főként a finomítók hidrogénfelhasználására vonatkozik. A közlekedési célú üzemanyagokat és ipari termékeket egyaránt előállító finomítóknak csak a hagyományos közlekedési célú üzemanyagok és bioüzemanyagok előállításához felhasznált hidrogént kell kizárniuk;

ii) „*az ipari maradékgáz dekarbonizálásával előállított hidrogén, amelyet azon gáz helyettesítésére használnak, amelyből előállították*”. Ez magában foglal minden olyan hidrogént, amelyet maradékgázokból állítanak elő, és amelyet ezt követően visszavezetnek az ipari folyamatba annak a maradékgáznak a helyettesítésére, amelyből előállították. Ez a kizárás a „*melléktermékként előállított vagy ipari létesítmények melléktermékeiből származó hidrogén*” szélesebb körű kizárásának hatálya alá is tartozó alkategória (lásd alább);

iii) „*az ipari létesítményekben melléktermékként előállított vagy melléktermékekből származó hidrogén*”. Ez a kivétel a fő termék előállításának elkerülhetetlen és nem szándékos következményeként előállított hidrogénre, vagy a fő termék előállításának elkerülhetetlen és nem szándékos következményeként keletkező maradékgázokból előállított hidrogénre vonatkozik. Ebbe a kategóriába tartozik a klór-alkáli vagy nátrium-klorát előállítási folyamatai során keletkező hidrogén, a fosszilis tüzelőanyagok alkánok vagy alkének előállítása céljából történő krakkolásának melléktermékeként előállított hidrogén, a sztirol vagy etilén előállítására szolgáló dehidrogénezési folyamat során előállított hidrogén, vagy a kokszolókemence-gáz vagy a vas/acél nagyolvasztóban történő előállítása során keletkező hidrogén.

([16]) A hagyományos közlekedési célú üzemanyagok közé tartoznak a közlekedési ágazatban felhasznált fosszilis tüzelőanyagok, például a dízel, a benzin és a kerozin.

([17]) Megjegyzendő, hogy a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv szerint a „bioüzemanyagok” biomasszából előállított folyékony közlekedési célú üzemanyagok.

([18]) Például az olyan klóralkáli-előállítási folyamat melléktermékeként létrejövő hidrogén, amelynek során megújuló villamos energiát használtak fel az előállítási folyamatban, és amely megfelel a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokról szóló felhatalmazáson alapuló jogi aktusoknak.

Az Eurostat hidrogénnel kapcsolatos statisztikákra vonatkozó jelentéstételi utasításai magukban foglalják a hidrogéntermelést, függetlenül attól, hogy az szándékos és kizárólagos, illetve attól, hogy a hidrogén melléktermékként jön-e létre.

A fenti kivételek mellett a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv (62) preambulumbekezdése elismeri azoknak az elsőként lépőknek a szerepét, akik beruházási döntéseket hoztak a már meglévő hidrogéntermelő létesítmények gőzzel végzett metánreformálási technológián alapuló utólagos átalakítása érdekében, a hidrogéntermelés dekarbonizációja céljából. Meg kell jegyezni, hogy az e preambulumbekezdésben szereplő elismerés csak azokra a projektekre korlátozódik, amelyekre az Innovációs Alap keretében a felülvizsgált megújulóenergia-irányelv hatálybalépése, azaz 2023. november 20. előtt ítéltek oda támogatást. Következésképpen nem alkalmazandó azokra az új projektekre, amelyek odaítéléséről ezen időpont után döntöttek.

Ami a nevező hatályát illeti, a 22a. cikk ötödik albekezdése az iparban végsőenergia-termelésre és nem energetikai célokra használt „hidrogénre" hivatkozik. Ez ellentétben áll a 22b. cikkben használt megfogalmazással, amely meghatározza a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok ipari felhasználására vonatkozó célérték csökkentésének feltételeit (további magyarázat ezen iránymutatás 4. szakaszában található). A 22b. cikk lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy csökkentsék a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok ipari ágazatban való felhasználására vonatkozó célértéket, ha fosszilis tüzelőanyagokból előállított „hidrogén vagy származékai" korlátozott részét használják fel.

Úgy tűnik, hogy a 22a. cikkben csak a „hidrogénre" való hivatkozás használata azt mutatja, hogy a társjogalkotók szándékosan készek csak a hidrogén felhasználását figyelembe venni a nevezőben, nem pedig a hidrogén származékainak felhasználását, ami jelzi azt a szándékot, hogy kifejezetten a hidrogén dekarbonizációját célozzák meg az EU-ban. A származékok előállításához használt hidrogént (függetlenül attól, hogy azok nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagoknak minősülnek-e vagy sem) abban a tagállamban vennék figyelembe a nevezőben, ahol a származékot előállítják. Ha például egy tagállamban („A" tagállamban) használnak fel hidrogént ammónia előállítására, amelyet azután egy másik tagállamba („B" tagállamba) exportálnak, az ammónia előállításához felhasznált hidrogént „A" tagállam nevezőjében kell figyelembe venni, míg az így előállított ammónia nem vehető figyelembe a „B" tagállam nevezőjében.

Míg a nevezőre vonatkozó fenti szabályok valamennyi tagállamra alkalmazandók az ipari hidrogénfogyasztásnak a 22a. cikkben meghatározott célértéknek való megfelelés ellenőrzéséhez történő elszámolása céljából, a tagállamok mérlegelési jogkörébe tartozik, hogy szigorúbb célértéket határozzanak meg, amely magában foglalja a származékok felhasználását a nevezőben, és ezáltal növelné a nevezőt és következésképpen a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó célértéket. Ebben az esetben azonban jelenteniük kell az Eurostatnak a nevező kiszámítására vonatkozó, az előző bekezdésekben ismertetett szabályokkal összehangolt adatokat.

3. **A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó célérték és a 3. cikkben meghatározott, a megújuló energiára vonatkozó átfogó uniós célkitűzés közötti kapcsolat**

A felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 2. cikkének 4. pontja szerint a „*bruttó végső energiafogyasztás": az ipar, a közlekedés, a háztartások, a közszolgáltatásokat is magukban foglaló szolgáltatások, a mezőgazdaság, az erdőgazdálkodás és halászat részére energetikai célokra szolgáltatott energiatermékek, az energiaágazat villamosenergia- és hőtermelésre fordított villamosenergia- és hőfogyasztása, valamint a villamos energia és a hő elosztásából és szállításából származó veszteségek*". A felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 3. cikkében meghatározott általános megújulóenergia-felhasználási célkitűzés a megújuló energiának az Unió teljes bruttó energiafogyasztásában képviselt részarányára vonatkozik. Ez azt jelenti, hogy csak az energetikai célokra felhasznált megújuló energiaforrások (köztük a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok) járulhatnak hozzá a célértékhez, a nem energetikai célokra felhasználtak azonban nem.

A nem energetikai célokra felhasznált nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok hozzájárulnak a 22a. cikk (1) bekezdésében meghatározott, az ipari ágazatban a megújuló energia használatának növelésére vonatkozó indikatív célértékhez, amely „*az ipari ágazatban a végsőenergia-termelésre és a nem energetikai célokra felhasznált energiaforrások mennyiségén belül a megújuló energiaforrások részarányára*" utal, és így hozzájárulnak az ugyanebben a cikkben meghatározott, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó célérték eléréséhez. A felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 3. cikke alapján azonban nem járulnak hozzá a megújuló energiára vonatkozóan 2030-ra kitűzött legalább 42,5 %-os átfogó uniós célkitűzéshez.

Továbbá a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok előállításához felhasznált megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia nem számít bele a megújuló energiára vonatkozó átfogó uniós célkitűzésbe (a megújulóenergia-irányelv 7. cikkének (2) bekezdésében említettek szerint). Az energetikai célokra felhasznált nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok beszámítandók a megújuló energiára vonatkozó átfogó célkitűzésbe, és abban az ágazatban, ahol azokat felhasználják. A nem biológiai eredetű megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiát szintén be kell számítani a megújuló energiára vonatkozó átfogó célkitűzésbe.

4. **22b. cikk**

A 22b. cikk (1) bekezdésének első albekezdése kimondja, hogy *„Egy tagállam 2030-ban 20 %-kal csökkentheti a 22a. cikk (1) bekezdésének ötödik albekezdésében említett, végsőenergia-termelésre és nem energetikai célokra felhasznált, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok részarányát, amennyiben:*

a) *az említett tagállam jó úton halad a 3. cikk (1) bekezdésének első albekezdésében meghatározott kötelező átfogó uniós célkitűzéshez való nemzeti hozzájárulásának teljesítése felé, amely legalább egyenértékű az (EU) 2018/1999 rendelet II. mellékletében említett képletnek megfelelően várható nemzeti hozzájárulásával; és*

b) *a fosszilis tüzelőanyagokból előállított hidrogénnek vagy származékainak az említett tagállamban felhasznált részaránya 2030-ban nem haladja meg a 23 %-ot, 2035-ben pedig a 20 %-ot.”.*

A felülvizsgált megújulóenergia-irányelv 22a. cikke előírja a tagállamok számára annak biztosítását, hogy a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok részaránya 2030-ra az iparban felhasznált hidrogén legalább 42 %-a legyen. Ez a részarány 2035-re 60 %-ra emelkedik. A 22b. cikk rugalmasságot vezet be e célérték teljesítése tekintetében azáltal, hogy lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy azt két időpontban, azaz 2030-ban és 2035-ben 20 %-kal csökkentsék, feltéve, hogy jó úton haladnak a kötelező átfogó uniós célkitűzéshez való nemzeti hozzájárulásuk teljesítése felé, és a fosszilis tüzelőanyagokból előállított hidrogén és származékai részaránya 2030-ban nem haladja meg a 23 %-ot, 2035-ben pedig a 20 %-ot. Ha ezek a feltételek együttesen teljesülnek, a 22a. cikkben meghatározott, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó célérték 2030-ban 33,6 %-ra, 2035-ben pedig 48 %-ra csökkenthető.

A fosszilis tüzelőanyagokból előállított és az ipari ágazatban felhasznált hidrogén és származékai részarányának kiszámításához használt számláló magában foglalja a fosszilis forrásokat felhasználó valamennyi hidrogén-előállítási folyamatot, beleértve azokat is, amelyekben szén-dioxidot választanak le, használnak fel vagy tárolnak. A nevezőt a tagállamok ipari ágazatában felhasznált összes hidrogén és származékai, azaz a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok, a fosszilis alapú és alacsony szén-dioxid-kibocsátású hidrogén és származékai felhasználása alapján számítják ki. Tekintettel arra, hogy az iparban használt számos anyagban – például a metánban (CH_4) vagy akár a vízben (H_2O) – természetesen jelen van a hidrogén, különbséget kell tenni a hidrogénszármazékok és minden más, hidrogént tartalmazó anyag között. A nevező alkalmazásában csak azok a termékek tekinthetők releváns hidrogénszármazékoknak, amelyeket bemeneti anyagként hidrogén felhasználásával állítanak elő. A természetes állapotban hidrogént tartalmazó termékeket vagy a természetben hidrogént tartalmazó termékekből előállított termékeket ki kell zárni.

A fentiek alapján a metán – amely természetes állapotában hidrogént tartalmaz – nem tartozik a nevező alá, míg a szintetikus metán (e-metán) igen. A hatály azonban a hidrogén közvetlen származékaiként, azaz a hidrogén más molekulákkal való kombinációjából nyert termékekre korlátozódik. Azok a termékek, amelyek hidrogént tartalmaznak, de nem a hidrogén közvetlen származékai (pl. műtrágyák) vagy redukálószerként hidrogén felhasználásával előállított termékek (pl. direkt módon redukált vas) nem tartoznának a nevező alá.

A 22b. cikk nem zárja ki kifejezetten a hidrogén melléktermékét a hidrogén és származékai 22b. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett részarányának kiszámításából. Figyelembe véve azonban, hogy a 22b. cikk nem önálló rendelkezés, hanem a 22a. cikkre épül azáltal, hogy rugalmasságot biztosít az ipari ágazatban a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó célérték eléréséhez, és biztosítja a 22a. cikkel való összhangot, amennyiben a hidrogén melléktermékét kizárják annak érdekében, hogy azt ne vegyék figyelembe a hidrogénhasználat kiszámításakor, értelmezhető úgy, hogy a melléktermékként előállított hidrogén esetében a 22b. cikk szerinti részarány számításakor ugyanazok a kizárások vonatkoznak a számlálóra és a nevezőre.

Ha egy tagállam úgy dönt, hogy alkalmazza a 22b. cikkben biztosított rugalmasságot, erről az integrált nemzeti energia- és klímaterveivel együtt értesítenie kell a Bizottságot. Az értesítésnek tartalmaznia kell a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok aktualizált arányára vonatkozó információkat, valamint minden olyan releváns adatot, amely igazolja, hogy a 22b. cikkben meghatározott feltételek teljesülnek.

5. **A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra vonatkozó, a 25. cikkben szereplő célérték**

A 25. cikk egy kötelező részcélt határoz meg, amely szerint a közlekedési célú energiafogyasztáson belül a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok részarányának 1 %-nak kell lennie, amelyet a 27. cikkben meghatározott szabályokkal összhangban kell kiszámítani. Emellett a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok beleszámítanak a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokra és a fejlett bioüzemanyagokra vonatkozóan meghatározott együttes részcélba, valamint a közlekedési ágazatra vonatkozó általános célkitűzésbe. A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok csak akkor számíthatók be a célértékekbe, ha legalább 70 %-os kibocsátásmegtakarítást érnek el.

A megfelelésnek két fő módja lehetséges:

i) A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok akkor számítanak bele a célértékekbe, ha azokat valamely tagállam területén bármely szállítási mód – többek között nemzetközi tengeri tartályhajók – számára szolgáltatják.

ii) A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok akkor számítanak bele a célértékekbe, ha azokat hagyományos közlekedési üzemanyagok és bioüzemanyagok előállításához köztes termékként használják fel, feltéve, hogy a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok használatával elért üvegházhatásúgázkibocsátás-csökkentést nem veszik figyelembe a bioüzemanyagok által elért üvegházhatásúgáz-megtakarítás kiszámításakor. A köztes termékként való felhasználás magában foglalja azokat az eseteket, amikor a megújuló hidrogént finomítókban használják, például a hidrogénkezelés során a szennyeződések eltávolítására, valamint a hidrogénnel kezelt növényi olaj, és a biodízel előállításához felhasznált metanol előállítására használt hidrogént.

A hagyományos közlekedési célú üzemanyagok és bioüzemanyagok előállításához köztes termékként használt nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokat abban az országban kell beszámítani a célértékbe, ahol azokat felhasználják, és nem veszik figyelembe a hagyományos közlekedési célú üzemanyagokat vagy bioüzemanyagokat előállító létesítmény kibocsátásában. Ha a bioüzemanyagok előállításához köztes termékként használt nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokat beszámítják a célértékekbe, azokat fosszilis bemeneti anyagnak kell tekinteni a bioüzemanyagok üvegházhatásúgázkibocsátás-megtakarításának kiszámításakor.

Bár az irányelv egyértelműen meghatározza, hogy a hagyományos közlekedési célú üzemanyagok előállításához köztes termékként használt nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok beleszámítanak a célértékekbe, nem határozza meg, hogy miként mozdítják elő a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok felhasználását a közlekedési ágazatra vonatkozó célérték elérése céljából. Az egyik ígéretes megközelítés az, hogy a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokat a hagyományos közlekedési célú üzemanyagok és bioüzemanyagok előállításához köztes termékként használó gazdasági szereplőket ugyanúgy bevonják a 25. cikkben említett ellátási kötelezettségbe, mint azokat a gazdasági szereplőket, amelyek a 25. cikk (4) bekezdésében előírt kvótajóváírási mechanizmus keretében elektromos járművek számára megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiát szolgáltatnak.

MELLÉKLET

22a. cikk

A megújuló energia ipari alkalmazásának általános elterjesztése

1. A tagállamok törekednek arra, hogy az ipari ágazatban a végsőenergia-termelésre és a nem energetikai célokra felhasznált energiaforrások mennyiségén belül a megújuló energiaforrások részaránya legalább 1,6 százalékpontos indikatív növekedést érjen el a 2021–2025-ös, valamint a 2026–2030-as időszakokra számolt éves átlagot tekintve.

A tagállamok a hulladékhőt és a hulladék hűtőenergiát legfeljebb 0,4 százalékpontig beszámíthatják az első albekezdésben említett átlagos éves növekedésbe, feltéve, hogy a hulladékhőt és a hulladék hűtőenergiát hatékony távfűtésből és -hűtésből szolgáltatják, kizárva azon hálózatokat, amelyek csak egy épületnek szolgáltatnak hőenergiát, vagy amennyiben a teljes hőenergiát kizárólag a helyszínen használják fel, és amennyiben a hőenergiát nem értékesítik. Ha e beszámítás mellett döntenek, az első albekezdésben említett, átlagos éves növekedés a hulladékhő és hulladék hűtőenergia elszámolt százalékpontjainak felével nő.

A tagállamok az (EU) 2018/1999 rendelet 3. és 14. cikke alapján benyújtott, integrált nemzeti energia- és klímaterveikbe és az említett rendelet 17. cikke alapján benyújtott, integrált nemzeti éghajlat-politikai eredményjelentéseikbe belefoglalják az említett indikatív növekedés elérése érdekében tervezett és megvalósított szakpolitikákat és intézkedéseket.

Az említett szakpolitikáknak és intézkedéseknek, amennyiben a villamosítás költséghatékony opciónak tekinthető, elő kell mozdítaniuk az ipari folyamatok megújuló energiaforrásokon alapuló villamosítását. Az említett szakpolitikáknak és intézkedéseknek arra kell törekedniük, hogy kedvező piaci feltételeket teremtsenek az ipari fűtésre használt fosszilis tüzelőanyagok helyettesítésére szolgáló, gazdaságilag életképes és műszakilag megvalósítható megújuló energiaforrások rendelkezésre állásához azzal a céllal, hogy csökkentsék az olyan fűtésre használt fosszilis tüzelőanyagok használatát, ahol a hőmérséklet 200 °C alatt van. E szakpolitikák és intézkedések elfogadásakor a tagállamoknak figyelembe kell venniük az „első az energiahatékonyság” elvét, az eredményességet és a nemzetközi versenyképességet, és kezelniük kell a szabályozási, adminisztratív és gazdasági akadályokat.

A tagállamok biztosítják, hogy a végsőenergia-termelésre és a nem energetikai célokra felhasznált, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok részaránya 2030-ra az iparban végsőenergia-termelésre és nem energetikai célokra felhasznált hidrogén legalább 42 %-a, 2035-re 60 %-a legyen. Ezt a százalékarányt az alábbi szabályok szerint kell kiszámítani:

a) a nevező kiszámításához a végsőenergia-termelésre és nem energetikai célokra felhasznált hidrogén energiatartalmát kell figyelembe venni, kivéve a következőket:

   i. a hagyományos közlekedési üzemanyagok és bioüzemanyagok előállításához köztes termékként felhasznált hidrogén;

   ii. az ipari maradékgáz dekarbonizálásával előállított hidrogén, amelyet azon gáz helyettesítésére használnak, amelyből előállították;

   iii. ipari létesítményekben melléktermékként előállított vagy melléktermékekből származó hidrogén;

b) a számláló kiszámításához az ipari ágazatban végsőenergia-termelésre és nem energetikai célokra felhasznált, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok energiatartalmát kell figyelembe venni, kivéve a hagyományos közlekedési üzemanyagok és bioüzemanyagok előállításához köztes termékként felhasznált, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokat;

c) a nevező és a számláló értékének kiszámításához az üzemanyagok III. mellékletben szereplő, az üzemanyagok energiatartalmára vonatkozó értékeket kell alkalmazni.

E bekezdés ötödik albekezdése c) pontjának alkalmazásában a III. mellékletben nem említett üzemanyagok energiatartalmának meghatározása érdekében a tagállamok az üzemanyagok fűtőértékének meghatározására vonatkozó releváns európai szabványokat, vagy amennyiben ilyen célból európai szabvány nem került elfogadásra, a releváns ISO-szabványokat alkalmazzák.

2. A tagállamok ösztönzik az önkéntes címkézési rendszereket azon ipari termékek esetében, amelyeket deklaráltan megújuló energiával és nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagokkal állítanak elő. Az ilyen önkéntes címkézési rendszerek feltüntetik a nyersanyagbeszerzési, előfeldolgozási, gyártási és forgalmazási szakaszban felhasznált megújuló energia vagy nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok részarányát, amelyet az (EU) 2021/2279 (*) bizottsági ajánlásban vagy az ISO 14067:2018 szabványban meghatározott módszerek alapján számítanak ki.

3. A tagállamok az (EU) 2018/1999 rendelet 3. és 14. cikke alapján benyújtott, integrált nemzeti energia- és klímaterveikben és az említett rendelet 17. cikke alapján benyújtott, integrált nemzeti éghajlat-politikai eredményjelentéseikben beszámolnak az általuk várhatóan importált és exportált nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok mennyiségéről. E jelentés alapján a Bizottság uniós stratégiát dolgoz ki az importált és hazai hidrogénre vonatkozóan azzal a céllal, hogy előmozdítsa az európai hidrogénpiacot és az Unión belüli belföldi hidrogéntermelést, támogatva ezen irányelv végrehajtását és az abban meghatározott célkitűzések elérését, ugyanakkor kellően figyelembe véve az ellátás biztonságát, az Unió stratégiai energetikai autonómiáját és a globális hidrogénpiacon az egyenlő versenyfeltételeket. A tagállamok az (EU) 2018/1999 rendelet 3. és 14. cikke alapján benyújtott, integrált nemzeti energia- és klímaterveikben és az említett rendelet 17. cikke alapján benyújtott, integrált nemzeti éghajlat-politikai eredményjelentéseikben jelzik, hogy miként kívánnak hozzájárulni az említett stratégiához.

22b. cikk

A nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok használatára vonatkozó célkitűzés csökkentésének feltételei az ipari ágazatban

1. Egy tagállam 2030-ban 20 %-kal csökkentheti a 22a. cikk (1) bekezdésének ötödik albekezdésében említett, végsőenergia-termelésre és nem energetikai célokra felhasznált, nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok részarányát, amennyiben:

a) az említett tagállam jó úton halad a 3. cikk (1) bekezdésének első albekezdésében meghatározott kötelező átfogó uniós célkitűzéshez való nemzeti hozzájárulásának teljesítése felé, amely legalább egyenértékű az (EU) 2018/1999 rendelet II. mellékletében említett képletnek megfelelően várható nemzeti hozzájárulásával; és

b) a fosszilis tüzelőanyagokból előállított hidrogénnek vagy származékainak az említett tagállamban felhasznált részaránya 2030-ban nem haladja meg a 23 %-ot, 2035-ben pedig a 20 %-ot.

Amennyiben e feltételek bármelyike nem teljesül, az első albekezdésben említett csökkentés tovább nem alkalmazható.

2. Amennyiben egy tagállam az (1) bekezdésben említett csökkentést alkalmazza, erről az (EU) 2018/1999 rendelet 3. és 14. cikke alapján benyújtott, integrált nemzeti energia- és klímaterveivel együtt, valamint az említett rendelet 17. cikke alapján benyújtott, integrált nemzeti éghajlat-politikai eredményjelentései részeként értesíti a Bizottságot. Az értesítésnek tartalmaznia kell a nem biológiai eredetű megújuló üzemanyagok aktualizált arányára vonatkozó információkat, valamint minden olyan releváns adatot, amely igazolja, hogy az e cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott feltételek teljesülnek.

A Bizottság figyelemmel kíséri a csökkentésben részesülő tagállamokban fennálló helyzetet annak ellenőrzése céljából, hogy az (1) bekezdés a) és b) pontjában meghatározott feltételek folyamatosan teljesülnek-e.

(*) A Bizottság (EU) 2021/2279 ajánlása (2021. december 15.) a környezeti lábnyom meghatározására szolgáló módszereknek a termékek és a szervezetek életciklus-alapú környezeti teljesítményének mérésére és ismertetésére szolgáló alkalmazásáról.